se nimme pärra lõwwat sa wasta-wõtmist ehk ka ärrapõlgmist. Tahhat sa omma nimme se lábbi parrandada, et sa essi henda kittat nink neid wannut, kea sinno laitwa, sis ei awwita se middake; nimmi pantas sulle teggude pärrast, ei mitto sõnnu pärrast. Kohhes sa eale läät, so nimmi kääp so een. Kui sa sis tahhat omma nimme lábbi ilma pääl omma pääd toita, nink tõisen ilman iggawest õnsust lõida, sis om kül kurri luggu, kui sa wäikust sani ei olle hääd nimme hennele soetanu. Kurja nimmega ollet sa pärrato, ke kunneke lábbi ei sa.

Kes sis tenima lät, ei pea mitte tenimist lijas pandma, ehk leiwa-wannembat wihhalises piddama, enge peap uskma, et Jummal sedda saisust täle om säednu oppuses nink juhhatamises. Mes sis ka woese peas teggema, kel aiga nink jõudo Jummalast om antu, ent muud middake, kui keddäke es olles, ke neile tõõd nink palka annas? Waese peawa tenistust römoga nink tennoga wasta-wõtma, et nemma tenistusen oppis tõõd teggema nink hoolt kandma, nink se lábbi hennele hääd nimme tees innemiste sean. Kui leiwa-wannemba ommast tenijast römustawa, sis wõip tenija essi hennest ka römustada, nink mes tenija leiwa-wannemba'e kassu sadap, sedda sadap ta hennele essi. Tenija ei pea mitte mõtlema, et neide ussutawus leiwa-wannembale ütsinda tullulik om: neil hendale om se ni-samma tullulik. Kui nemma ka peas halwa leiwa-wannemba mannu sama, sis ei pea nemma mitte püüdma temmaga kiusust aija ehk tälle kurja kurjaga tassuda; se lábbi teggewa nemma hennele essi snembat kahjo, ni hästе waimolikult kui ihholikult.

Kui tenija egga-päiwa pühwap surembat hoolt kanda, iks aigo mõda ussutawambas nink targembas saap, sis soetap temma hennele ütte warra nink hääd, mes keake temma käest ei wõi ärrawõtta,

teep hennele hääd nimme, lõwwap armo nink wastawõtmist innemiste man nink säep hennele hääd teed lábbi kige ilma. Kui särane midda ette-wõttap, se lõwwap kigin paigun abbi, nink innemise uskwa tedda temma hä nimme pärrast.

Pandke tähhele, máratsid tenijid kittetas: kas õigedid, wai üllekohtotsid? máratse leiba nink auwo lõidwa: kas hä, wai kurja?

Innemine otsip iks sedda, mes temma mele pärrast om, nink mes temma südda himmustap, essi-ärralikult noren ean. Kui nüüd tenija omma tenistust wihkap, kui tõ tál wasta meelt om, sis otsip temma muijal omma himmo täüta, nakkap joma, prasma, hulkma, nink ei mõtle muud, kui sedda ennege. Ent kui tenijal om se mõtte, õiguse te pääl eddesi minna nink hennele awwo-warrandust kogguda, sis temma himmustap tõõd tetta, wõttap hä melega oppust nink pühwap targembas saija. Tál om hä meel, kui tõ häste eddesi-lät, kui kaswap, mes temma kül'wap, kui rammo wõttap, mes temma rawwitsep. Temma ei ütle kunnage: „Mes se mul puttup — mes mul sega teggemist om — egga minna sest midda sa." Enge tál om õige lust, waiwa nätta nink rassedat ette-wõtta: se lábbi lät temma jõud jõudsambas, temma nimmi kuulsambas. Sedda wisi om tál hä meel leiwa-wannemba hääst, temma majapiddamisest, temma ellajist, temma põllust nink nidust, ni kui olles kiik temma omma. Mist sul hä meel om, se eest sa ka hoolt kannat, — mes sa kallis peat, sedda sa ka hojjat. Kui nüüd tenijal temma tenistus mele pärrast om, kui ta himmustap Jummala nink wannembide een õigust tetta, sis ei sa kurrat temma ülle wõimust, ei tohhi tedda kurja pole kiusada nink õiguse te päält ärra-petta, et ta ihho nink henge polest hukka lät. Kurrat peap tagganema Jummala latse eest,